

KRÁLOVNÁ
ANGLICKEJ
DETEKTÍVKY

Agatha Christie[®]

HNIEZDO
VRETNÍC

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Prvé vydanie
Číslo publikácie 5651
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Z anglického originálu Agatha Christie: Crooked House
preložila Diana Ghaniová.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agathy Christie.

Crooked House © 1949 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

Translation entitled *Hniezdo vreteníc* © 2024 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE and the Agatha Christie Signature are registered
trademarks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.

All rights reserved.

www.agathachristie.com

Cover Design © Barbara Baloghová 2024

Cover Photo © Shutterstock

ISBN 978-80-220-2560-7

PREDSLOV AUTORKY

Táto kniha patrí medzi moje najobľúbenejšie. Opatrovala som ju celé roky, premýšľala som o nej, pracovala na nej a hovorila som si: „Jedného dňa, keď budem mať veľa času a budem sa chcieť potešiť, pustím sa do nej! Mala by som dodať, že v mojej tvorbe na každých päť kníh, ktoré sú pre mňa prácou, pripadá jedna, ktorá je skutočným potešením. *Hniezdo vreteníc* bolo čírym potešením. Často uvažujem, či čitatelia vytušia, že niektorá kniha bola tvrdá práca, alebo sa písala sama. Hocikedy mi niekto povie: „Z písania tej a tej knihy ste sa určite nesmierne tešili!“ Pritom má na mysli niečo, čo tvrdohlavo odmietalo vyjsť na svetlo sveta podľa mojich predstáv, postavy boli nejasné, zápletky zbytočne zložité, dialógy umelé – alebo som si to aspoň myslela. Možno však autor nie je najlepším posudzovateľom vlastného diela. *Hniezdo vreteníc* sa páčilo v podstate všetkým, takže som právom presvedčená, že patrí k mojim najlepším.

Neviem, ako sa mi rodina Leonidesovcov dostala do hlavy – jednoducho prišli. A potom vyrástli ako slonie mláďa Topsy. A ja mám pocit, že som len zapisovala, čo vravia.

1

So Sophiou Leonidesovou som sa zoznámil v Egypte koncom vojny. Pracovala na pomerne vysokom administratívnom poste na jednom z tamojších oddelení ministerstva zahraničných vecí. Najskôr som ju poznal len pracovne a rýchlo som ocenil jej efektívnosť, vďaka ktorej sa dostala na to miesto, hoci bola ešte mladá (mala vtedy len dvadsaťdva rokov). Okrem toho, že bola príťažlivá, bola aj bystrá a mala zmysel pre suchý humor, ktorý sa mi zdal pôvabný.

Spriatelili sme sa. Dalo sa s ňou nezvyčajne ľahko pohovárať, a tak sme chodievali na príjemné spoločné večere a príležitostne sme si šli zatancovať.

To všetko mi bolo jasné, no až keď ma koncom európskej vojny povolali na Východ, pochopil som aj niečo iné: že Sophiu mám rád a chcem sa s ňou oženiť.

Keď som to zistil, práve sme večerali U Shephearda. Nijako ma to neprekvapilo, len som si priznal niečo, čo som už dávno vedel. Pozrel som na ňu novým pohľadom, ale videl som len to, čo som už dávno vedel. Páčilo sa mi na nej všetko. Z čela jej hrdo vyrastali tmavé kučeravé vlasy. Páčili sa mi jej svetlomodré oči, drobná hranatá bojovná brada, rovný nos. Páčil sa mi jej svetlosivý kostým ušitý na mieru, ktorý jej sedel ako uliaty, aj naškrobená biela blúzka. Vyzerala osviežujúco anglicky, čo ma po troch rokoch mimo rodnej krajiny hl-

boko zasiahlo. Nikto, pomyslel som si, nepôsobí viac anglicky ako ona – a len čo mi to zišlo na um, uvažoval som, či v skutočnosti je, či by naozaj mohla byť až taká anglická, ako vyzerá. Môže byť skutočnosť taká dokonalá ako divadelné predstavenie?

Uvedomoval som si to, a hoci sme sa zhovárali o všetkom – o svojich nápadoch, o tom, čo sa nám páči a čo sa nám nepáči, o budúcnosti, o svojich najbližších priateľoch a známych –, Sophia nikdy nespomenula svoj domov ani rodinu. Ona o mne vedela všetko (ako som už naznačil, bola dobrá poslucháčka), no ja som o nej nevedel nič. Predpokladal som, že mala bežné rodinné zázemie, ale nikdy o ňom nehovorila. A až do tej chvíle som si to vôbec neuvedomil.

Sophia sa ma opýtala, nad čím premýšľam.

„Nad tebou,“ odpovedal som pravdivo.

„Aha...“ prehodila. A znelo to, akoby to naozaj chápala.

„Možno sa niekoľko rokov neuvidíme,“ pokračoval som. „Neviem, kedy sa vrátim do Anglicka, no len čo sa vrátim, prídem za tebou a požiadam ťa o ruku.“

Prijala to bez mihnutia oka. Sedela tam, fajčila, nepozerala na mňa.

Na okamih som znervóznel, že ma nepochopila.

„Počúvaj,“ povedal som. „Jediné, čo som odhodlaný neurobiť, je požiadať ťa o ruku hneď teraz. Aj tak by to nevyšlo. Možno by si ma odmietla a ja by som bol nešťastný a pravdepodobne by som sa zaplietol s nejakou príšernou ženskou, len aby som si zdvihol sebavedomie. A keby si ma neodmietla, čo by sme urobili? Vzali by sme sa, a hneď by sme sa aj rozlúčili? Zasnúbili by sme sa a uspokojili sa s dlhým čakaním? Nezniesol by som, keby si to musela urobiť. Možno by si sa zoznámila

la s niekým iným, ale mala by si pocit, že mi musíš byť verná. Žijeme v čudnej hektickej atmosfére, všetko treba robiť rýchlo. Manželstvá a ľúbostné vzťahy vznikajú a zanikajú všade naokolo. Rád by som mal pocit, že si odišla domov slobodná a nezávislá, aby si sa mohla poobzerať, zhodnotiť nový povojnový svet a rozhodnúť sa, čo od neho chceš. To, čo je medzi tebou a mnou, Sophia, musí byť trvalé. Iné manželstvo pre mňa nemá zmysel.“

„Ani pre mňa,“ prisvedčila Sophia.

„Na druhej strane,“ pokračoval som, „hádám mám právo dať ti najavo, čo k tebe cítim.“

„Ale bez zbytočných citových výlevov?“ zamrmlala.

„Drahá, nechápeš to? Snažím sa, aby som ti nepovedal, že ťa ľúbim...“

Zastavila ma.

„Rozumiem, Charles. A páči sa mi zábavný spôsob, ako na to ideš. A môžeš za mnou prísť, keď sa vrátiš – ak ešte budeš chcieť...“

Tentoraz som ju prerušil ja.

„O tom niet pochyb.“

„O všetkom možno pochybovať, Charles. Vždy sa môže vyskytnúť nejaký nevypočítateľný faktor, ktorý prevrhne voz s jablkami. Po prvé, veľa o mne nevieš, však?“

„Ani neviem, kde v Anglicku bývaš.“

„Bývam vo Swinly Deane.“

Prikývol som pri zmienke o známom predmestí Londýna, ktoré sa môže pochváliť tromi nádhernými golfovými ihriskami pre mestských finančníkov.

„V krivom domčeku...“ dodala tichým zamysleným hlasom.

Zrejme som vyzeral trochu zaskočene, lebo sa zatváрила pobavene a zarecitovala úryvok z detskej riekanky:

„A všetci v krivom domčeku mali svoju skrýš.“ Presne ako my. Náš dom však nie je malý. Ale určite je krivý – so štítmi a hrazdený!

„Pochádzaš z veľkej rodiny? Máš súrodencov?“

„Brata, sestru, matku, otca, strýka, tetu, starého otca, prateľu a nevlastnú starú mamu.“

„Preboha!“ vyhrkol som trochu omráčene.

Zasmiala sa.

„Pravdaže, za normálnych okolností nebyvame všetci spolu. Súvisí to s vojnou a bombardovaním, ale... čo ja viem...“ zamračila sa. „V duchovnom zmysle možno naša rodina vždy žila takto – pod dohľadom a ochranou môjho starého otca. Môj starý otec je osobnosť. Už má vyše osemdesiat, ani nie meter päťdesiat a všetci ostatní popri ňom pôsobia nechápavo.“

„To znie zaujímavo,“ prehodil som.

„Je zaujímavý. Je Grék a pochádza zo Smyrny. Aristide Leonides. A je veľmi bohatý,“ dodala s úsmevom.

„Zostane po tejto vojne vôbec niekto bohatý?“

„Môj starý otec áno,“ vyhlásila s istotou Sophia. „Jeho neovplyvní nijaká taktika, ktorá má vyciatať bohatých. Práve naopak, on vycicia vyciciavačov. Nevie, či si ho obľúbiš,“ dodala.

„Ty ho máš rada?“ opýtal som sa.

„Viac ako kohokoľvek iného na svete,“ odvetila Sophia.

2

Uplynuli viac ako dva roky, kým som sa vrátil do Anglicka. Neboli to ľahké roky. Písal som Sophii a ona mi často odpisovala. Jej listy, rovnako ako moje, neboli ľubostné. Také listy si navzájom píšú blízki

priatel'ia – plné nápadov a myšlienok, popretkávané poznámkami o každodennom živote. A predsa som vedel, že pokiaľ ide o mňa – a veril som, že aj čo sa týka Sophie –, naše city rastú a silnejú.

Do Anglicka som sa vrátil v príjemný sivý septembrový deň. Lístie na stromoch sa v podvečernom svetle sfarbilo dozlata. Vietor hravo pofukoval. Z letiska som poslal Sophii telegram.

PRÁVE SOM SA VRÁTIL. DNES O 21. VEČERA
U MARIA.
CHARLES.

O niekoľko hodín som čítal *Timesy*. Preletel som stĺpec s narodeniami, sobášmi a úmrtiami. Moju pozornosť upútalo priezvisko Leonides.

S hlbokým zármutkom oznamujeme, že 19. septembra v sídle Tri štíty vo Swinly Deane vo veku nedožítých 88 rokov zomrel Aristide Leonides, milovaný manžel Brendy Leonidesovej.

Hneď pod tým bol druhý oznam.

LEONIDES – Aristide Leonides náhle zomrel vo svojom sídle Tri štíty vo Swinly Deane. S hlbokým zármutkom jeho milujúce deti a vnúčatá. Kvety posielajte do Kostola svätého Eldreda vo Swinly Deane.

Dve oznámenia? Pripadalo mi to dosť zvláštne. Myslel som, že nejaký zamestnanec sa pomýlil a omylom uverejnil dva oznamy. Najviac ma však zaujímala Sophia. Narýchlo som jej poslal druhý telegram:

PRÁVE SOM SA DOZVEDEL O SMRTI TVOJHO STARÉHO OTCA. JE MI TO LÚTO. DAJ MI VEDIETĚ, KEDY BY SME SA MOHLI STRETNÚŤ. CHARLES.

Telegram od Sophie prišiel o šiestej ráno do domu môjho otca. Stálo v ňom:

O 21. BUDEM U MARIA. SOPHIA.

Pri pomyslení na opätovné stretnutie so Sophiou som bol nervózny a zároveň vzrušený. Čas sa vliekol neznesiteľne pomaly. K Mariovi som prišiel o dvadsať minút skôr. Sophia meškala len päť minút.

Je to vždy prekvapenie, keď sa opäť stretnete s niekým, koho ste dlho nevideli, ale celý čas ste naňho intenzívne mysleli. Keď konečne vošla cez lietacie dvere, pripadalo mi to priam neskutočné. Celá v čiernom! Ktovieprečo ma to zaskočilo! Aj väčšina ostatných žien bola v čiernom, ale ja som si vzal do hlavy, že je to určite smútočná farba – a prekvapilo ma, že Sophia je žena, ktorá drží smútok, hoci aj za blízkym príbuzným.

Dali sme si koktail a sadli sme si za stôl. Rozprávali sme dosť rýchlo, horúčkovito – navzájom sme sa vypytovali na starých priateľov z káhirských čias. Bola to strojená konverzácia, ale pomohla nám prekonať prvotné rozpaky. Vyjadril som jej sústrasť v súvislosti so smrťou starého otca a Sophia ticho povedala, že prišla „veľmi náhle“. Potom sme sa znova ponorili do spomienok. Nadobudol som však nepríjemný pocit, že niečo nie je, ako má byť, a nebola to prirodzená neistota z opätovného stretnutia. Niečo sa stalo, niečo zlé, a súviselo to so samotnou Sophiou. Hádám mi len nepovie,

že si našla iného muža, že jej na ňom záleží viac ako na mne? Že jej city ku mne boli „omyl“?

Ktovieprečo som mal pocit, že to nie je ono, ale netušil som, čo sa deje. Medzitým sme pokračovali v strojenom rozhovore.

No keď čašník položil na stôl kávu a s úklonom odišiel, všetko sa nečakane zmenilo. Presne takto sme so Sophiou sedávali aj predtým – pri stolíku v reštaurácii. Roky nášho odlúčenia akoby zmizli.

„Sophia,“ povedal som.

„Charles!“ vyhrkla.

Zhlboka som sa nadýchol.

„Vďakabohu, že je to za nami,“ povedal som. „Čo sa s nami stalo?“

„Pravdepodobne je to moja vina. Bola som hlúpa.“

„Ale už je všetko, ako má byť?“

„Áno, je.“

Usmiali sme sa na seba.

„Drahá!“ vyhrkol som. „Kedy sa za mňa vydáš?“

Úsmev jej zmizol z tváre. To niečo, nech to bolo čokoľvek, sa vrátilo.

„Neviem,“ odvetila. „Nie som si istá, Charles, či sa za teba môžem vydať.“

„Ale, Sophia! Prečo nie? Máš pocit, že som ti cudzí? Potrebuješ čas, aby si si na mňa znova zvykla? Zoznámila si sa s niekým? Nie...“ Odmlčal som sa. „Som hlupák. Nie je to ani jedno z toho, čo som povedal.“

„Nie, nie je.“ Pokrútila hlavou. Čakal som.

„Ide o smrť môjho starého otca,“ povedala ticho.

„O smrť tvojho starého otca? Ale prečo? Prečo by na nej malo záležať? Hádám len nenarážaš na... určite si nemyslíš... Ide o peniaze? Nezanechal ti nič? Drahá, určite...“

„Nejde o peniaze.“ Letmo sa usmiala. „Myslím, že by si bol ochotný oženiť sa so mnou, aj keby som bola chudobná ako kostolná myš, ako sa hovorí. A starý otec nikdy v živote neprišiel o peniaze.“

„Tak o čo ide?“

„O jeho smrť. Vieš, Charles, myslím, že nezomrel len tak. Podľa mňa ho zavraždili...“

Civel som na ňu.

„Ale... To je neuveriteľná predstava! Ako ti to vôbec zišlo na um?“

„Mne to len tak nezišlo na um. Predovšetkým lekár sa tváril čudne. Nechcel podpísať úmrtný list. Bude pitva. Zjavne má podozrenie, že niečo nie je, ako má byť.“

O tom som sa s ňou nedohadoval. Sophia bola veľmi rozumná; na závery, ku ktorým dospela, sa dalo spoľahnúť.

Namiesto toho som vážne povedal: „Jeho podozrenia sa môžu ukázať ako neopodstatnené. Ale aj keby na nich bolo niečo pravdy, ako to ovplyvní teba a mňa?“

„Za určitých okolností by mohlo. Si v diplomatických službách. Na manželky sa kladú vysoké požiadavky. Nie – prosím, nehovor, čo sa ti tlačí na jazyk. Určite to chceš povedať, verím, že si to naozaj myslíš a teoreticky s tebou v podstate súhlasím. Ale som hrdá – som veľmi hrdá. Chcem, aby naše manželstvo bolo dobré pre všetkých – nechcem, aby si sa obetoval pre lásku! A ako hovorím, možno o nič nejde...“

„Narážaš na to, že lekár sa mohol pomýliť?“

„Aj keby sa nepomýlil, nemusí na tom záležať, ak ho zabil ten správny človek.“

„Čo tým myslíš, Sophia?“

„Je odporné povedať také niečo, ale koniec koncov človek by mal byť úprimný.“ Vytušila, čo chcem pove-

dať. „Nie, Charles, viac nepoviem. Aj tak som toho už zrejme natárala priveľa. Ale chcela som sa s tebou dnes večer stretnúť – vidieť ťa osobne a všetko ti vysvetliť. My dvaja sa nemôžeme na ničom dohodnúť, kým sa tá záležitosť nevyrieši.“

„Aspoň mi o tom porozprávaj.“

Pokrútila hlavou.

„Nechcem.“

„Ale... Sophia...“

„Nie, Charles. Nechcem, aby si nás videl z môjho uhla pohľadu. Chcem, aby si nás videl nezaujato, ako človek zvonka.“

„A ako to mám urobiť?“

Pozrela na mňa. V jasnomodrých očiach jej žiarilo zvláštne svetlo. „Napovie ti tvoj otec,“ povedala.

V Káhire som Sophii prezradil, že môj otec je zástupca komisára Scotland Yardu. Ešte stále bol v tejto funkcii. Pri jej slovách som pocítil, ako na mňa padá studená ľarcha.

„Je to až také zlé?“

„Domnievam sa, že áno. Vidíš toho muža, čo sedí celkom sám za stolom pri dverách? Celkom pekný, napohľad prirodzený, vyzerá ako bývalý vojak.“

„Áno.“

„Stál na nástupišti vo Swinly Deane, keď som dnes večer nastupovala do vlaku.“

„Chceš povedať, že ťa sledoval?“

„Áno. Myslím, že všetci sme – ako sa to povie? – pod dohľadom. V podstate nám naznačili, že by sme nemali vychádzať z domu. Ale ja som ťa chcela vidieť.“ Bojovne vystrčila drobnú hranatú bradu. „Preliezla som cez okno v kúpeľni a spustila som sa po odkvape.“

„Drahá!“

„Ale polícia je šikovná. Pravdaže, netreba zabúdať na ten telegram, čo som ti poslala. Nuž – čo už – sme tu – spolu... Odteraz však musíme obaja konať na vlastnú päsť.“ Odmlčala sa, potom dodala: „Nanešťastie niet pochybností, že sa ľúbime.“

„O tom niet najmenších pochybností,“ potvrdil som. „A nehovor, že je to nanešťastie. Obaja sme prežili svetovú vojnu a niekoľkokrát sme len tesne unikli smrti. Naozaj nevidím dôvod, prečo by náhla smrť jedného starého muža – mimochodom, koľko mal vlastne rokov?“

„Osemdesiatsedem.“

„Pravdaže. Bolo to v *Timesoch*. Podľa mňa zomrel na starobu a každý praktický lekár by sa s tým skrátka zmieril.“

„Keby si poznal môjho starého otca,“ nedala sa Sophia, „čudoval by si sa, keby zomrel na čokoľvek!“

3

Vždy ma do istej miery zaujímala otcova policajná práca, ale nič ma nepripravilo na okamih, keď som sa jej mal začať venovať osobne.

So starým pánom som sa ešte nestretol. Keď som prišiel, nebol doma, a len čo som sa okúpал, oholil a prezliekol, odišiel som na stretnutie so Sophiou. Keď som sa však vrátil domov, Glover mi povedal, že je vo svojej pracovni.

Zamračene sedel za stolom nad množstvom papierov. Keď som vošiel, vyskočil.

„Charles! Teda, dávno sme sa nevideli.“

Naše stretnutie po piatich rokoch vojny by Francúzov

sklamalo. Všetky pocity súvisiace s naším opätovným stretnutím však boli úprimné. S otcom sa máme radi a celkom dobre si rozumieme.

„Mám trocha whisky,“ prehodil. „Stačí povedať. Prepáč, že som nebol doma, keď si prišiel. Mám práce vyše hlavy. Práve riešime zložitý prípad.“

Uvelebil som sa v kresle a zapálil si cigaretu.

„Aristide Leonides?“ opýtal som sa.

Zvraštil obočie a vrhol na mňa hodnotiaci pohľad. Prehovoril zdvorilo, ale chladne.

„Prečo ho spomínaš, Charles?“

„Nemýlim sa?“

„Odkiaľ o tom vieš?“

„Mám svoje informácie.“

Starý pán čakal.

„Informácie z prvej ruky,“ pokračoval som.

„No tak, Charles, vyklop to.“

„Možno sa ti to nebude páčiť,“ povedal som. „V Káhi-re som sa zoznámil so Sophiou Leonidesovou. Zaľúbil som sa do nej. Chcem sa s ňou oženiť. Dnes večer som sa s ňou stretol. Večerali sme spolu.“

„Večerali ste spolu? V Londýne? Zaujímalo by ma, ako sa jej to podarilo! Požiadali sme členov rodiny – áno, celkom zdvorilo –, aby zostali doma.“

„Presne tak. Preliezla cez okno v kúpeľni a zošuchla sa po odkvape.“

Starému pánovi myklo kútikmi úst, akoby sa chcel usmiať.

„Tá mladá dáma je tuším dosť vynachádzavá,“ zhodnotil.

„Ale naša polícia je naozaj šikovná,“ pokračoval som. „Nejaký milý vojenský typ ju sledoval až k Mariovi, takže sa objavím v hláseniach, ktoré dostanete. Vysoký

meter osemdesiat, hnedé vlasy, hnedé oči, tmavomodrý pásikavý oblek a tak ďalej.“

Otec na mňa prísne pozrel.

„Je to vážne?“ opýtal sa.

„Áno,“ prisvedčil som, „je to vážne, otec.“

Na chvíľu zavládlo ticho.

„Prekáža ti to?“ opýtal som sa.

„Neprekážalo by mi to – pred týždňom. Je to dobre situovaná rodina – dievča zdedí peniaze – a ja ňa poznám. Nestrácaš hlavu ľahko, ale teraz...“

„Áno, otec?“

„Možno bude všetko, ako má byť, ak...“

„Ak čo?“

„Ak ho zabil ten správny človek.“

V ten večer som to počul už druhýkrát. Začalo ma to zaujímať.

„Kto je ten správny človek?“

Prebodol ma pohľadom.

„Čo o tom všetkom vieš?“

„Nič.“

„Nič?“ Zatváril sa prekvapene. „To dievča ti nič nepovedalo?“

„Nie. Povedala, že by bola radšej, keby som to všetko videl ako nezainteresovaný človek.“

„Ktovieprečo.“

„Nie je to jasné?“

„Nie, Charles, podľa mňa nie.“

Zamračene sa prechádzal po miestnosti. Pred chvíľou si zapálil cigaru, no tá už zhasla, čo mi prezradilo, ako ho to rozrušilo.

„Čo všetko vieš o rodine?“ vyštekol.

„Takmer nič! Viem, že ten starec mal veľa synov, vnukov a príbuzných. Netuším, kto je kto.“ Odmlčal som sa

a potom som dodal: „Mohol by si ma uviesť do deja, otec?“

„Áno.“ Sadol si. „Dobre teda – začnem od začiatku – Aristidom Leonidesom. Do Anglicka prišiel ako dvadsaťštyriročný.“

„Je Grék a pochádza zo Smyrny.“

„To vieš?“

„Áno, ale to je v podstate všetko.“

Dvere sa otvorili a Glover nám oznámil, že prišiel hlavný inšpektor Taverner.

„Má na starosti tento prípad,“ vysvetlil mi otec. „Mali by sme ho pozvať ďalej. Preveroval členov rodiny. Vie o nich viac ako ja.“

Opýtal som sa, či miestna polícia zavolala Scotland Yard.

„Je to v našej jurisdikcii. Swinly Dean je vo Veľkom Londýne.“

Prikývol som.

Do miestnosti vošiel hlavný inšpektor Taverner, ktorého som poznal už veľa rokov. Srdečne sa so mnou zvitá a zablahoželal mi k návratu.

„Práve Charlesa informujem, čo sa deje,“ vysvetlil starý pán. „Oprav ma, ak sa mýlim, Taverner. Leonides prišiel do Londýna v roku tisícosemstoosemdesiatštyri a otvoril si malú reštauráciu v Soho. Darilo sa mu. Otvoril si ďalšiu. Čoskoro ich vlastnil sedem alebo osem. Všetky prosperovali.“

„Nikdy neurobil chybu v ničom, čoho sa dotkol,“ prisvedčil hlavný inšpektor Taverner.

„Mal prirodzený talent,“ súhlasil otec. „Nakoniec stál za väčšinou známych londýnskych reštaurácií. Potom sa vo veľkom pustil do podnikania v gastronómii.“

„Stál aj za mnohými inými podnikmi,“ doplnil Taver-

ner. „V oblasti oblečenia z druhej ruky, lacných šperkov a tak ďalej. Pravdaže,“ dodal zamyslene, „vedel sa v tom obracať.“

„Narážate na to, že bol podvodník?“ opýtal som sa. Taverner pokrútil hlavou.

„Nie, nemyslím to tak. Nebol celkom čestný, ale ani podvodník. Držal sa v medziach zákona, ale bol to typ, ktorý stále špekuluje, ako obísť zákon. Takto si zarobil poriadny balík aj v poslednej vojne, hoci už bol starý. Nikdy neurobil nič protizákonné... ale vždy keď niečo vymyslel, bolo treba prijať nový zákon, aby sa to už neopakovalo. Viete, ako to myslím? A on zatiaľ vždy predsedal na niečo iné.“

„Nevychádza z toho ako ktovieako príjemný človek,“ zhodnotil som.

„Napodiv bol sympatický. Osobnosť, dalo sa to vycítiť. Výzorom nebol pekný. Taký škriatok – drobný, škaredý, ale príťažlivý – ženy naňho vždy leteli.“

„Uzavrel pozoruhodné manželstvo,“ ozval sa otec. „Oženil sa s dcérou vidieckeho šľachtica.“

Zdvihol som obočie. „Pre peniaze?“

Starý pán pokrútil hlavou.

„Nie, bola to láska. Zoznámila sa s ním pri príprave svadobnej hostiny nejakej priateľky – a zaľúbila sa doňho. Rodičia s ňou prerušili styky, no ona bola odhodlaná, chcela sa zaňho vydať. Poviem vám, ten muž mal šarm – bolo na ňom niečo exotické, dynamické, to ju priťahovalo. Tunajší muži ju nudili.“

„A bolo to šťastné manželstvo?“

„Napodiv veľmi šťastné. Pravdaže, priatelia sa s nimi prestali stýkať (bolo to ešte predtým, ako peniaze zotrelí všetky triedne rozdiely), ale ich to zjavne netrápilo. Zaobišli sa aj bez priateľov. On dal postaviť eklek-

tický dom vo Swinly Deane, kde žili aj so svojimi ôsmimi deťmi.“

„To je teda rodinná história.“

„Starý Leonides bol bystrý, keď si vybral Swinly Dean. Tá štvrť vtedy ešte len začínala byť zaujímavá. Ešte tam nestihli vybudovať druhé ani tretie golfové ihrisko. Bývali tam starousadlíci, tí sa venovali svojim záhradkám a mali radi pani Leonidesovú, ale žili tam aj bohatí mešťania, ktorí chceli byť zadobre s Leonidesom, a tak si obaja mohli vyberať, s kým sa budú stretávať. Žili šťastne, no v roku tisícdeväťstopäť pani Leonidesová zomrela na zápal pľúc.“

„Nechala mu osem detí?“

„Jedno zomrelo ako malé. Dvaja synovia zahynuli v poslednej vojne. Jedna dcéra sa vydala, odišla do Austrálie a tam aj zomrela. Nevydatá dcéra prišla o život pri dopravnej nehode. Ďalšia zomrela pred rokom alebo dvoma. Dve deti ešte žijú – najstarší syn Roger je ženatý, ale nemá deti, druhý syn Philip sa oženil so známou herečkou a má tri deti. Tvoju Sophiu, Eustacea a Josephine.“

„A všetci bývajú v tom sídle – ako sa volá? – Tri štíty?“

„Áno. Dom Rogera Leonidesa na začiatku vojny zbombardovali. Philip s rodinou tam žijú od roku tisícdeväťstotridsaťsedem. Okrem nich tam býva aj staršia teta, slečna de Havilandová, sestra prvej pani Leonidesovej. Švagra vždy nenávidela, ale po sestrinej smrti považovala za svoju povinnosť prijať švagrovo pozvanie, presťahovať sa k nemu a vychovať deti.“

„Je skutočne pracovitá,“ povedal inšpektor Taverner. „Ale nie je to žena, ktorá by často menila názor na ľudí. Leonidesa a jeho metódy nikdy neschvaľovala...“

„No,“ ozval som sa „tuším je to naozaj plný dom. Kto ho podľa vás zabil?“